

[Robert Mikkelsen.]

denne Opgave til Hærens Efterretningsvæsen. Jeg kan ikke helt slutte mig til den Tanke. Det er næppe rimeligt i Dag at inddrage dette Efterretningsvæsen under Drøftelserne; der er netop for Tiden Undersøgelser i Gang, som vel ogsaa ender med en Debat her i Tinget, hvorunder der bliver Lejlighed til at tale om disse Forhold. Jeg vil i Dag nøjes med at sige, at jeg har den bestemte Forhaabning, at Hærens Efterretningsvæsen i hvert Fald udelukkende beskæftiger sig med Forhold vedrørende Spionage for udenlandsk Regning. Jeg haaber ikke, at dette Apparat er begyndt at interessere sig for dansk Indenrigspolitik. Det er Politiets Opgave at efterforske og opklare begaaede Forbrydelser, ogsaa Spionsager, og det er rimeligt, at Politiet tager sig af disse Sager. Det er ogsaa rimeligt og naturligt, at Politiet giver sig af med at opklare politiske Indbrud, politisk prægede Pengeafpresningsaffærer, som vi har kendt dem, Forberedelse af Højforræderi, Afsøring af Varulvebander o. s. v. Den politiske Kriminalitet maa naturligvis ligesom enhver anden Kriminalitet falde ind under Politiets Arbejdsomraade; men Forudsætningen maa være, at der foreligger i hvert Fald en begrundet Mistanke om begaaede eller forberedte straffbare Handlinger, og at denne Mistanke kan rettes mod bestemte Personer.

„Sorø Amtstidende“ skrev forleden nogle Betragtninger over dette, som jeg gerne vil citere et Par Linier af. Bladet skriver:

„Vi kræver, at Politiet indskrænker sig til Opklaring af Forbrydelser og Anholdelse af mistænkte. Det er muligt, at en og anden Forbrydelse kunde undgaas, hvis vi alle kom under stadigt Politiofsyn, men denne Pris forekommer os for dyr. En vis Risiko medfører al Frihed, og med Hensyn til politiske Uro-stiftere vil vi foretrække, at Politiet tager dem ved Vingebenet, saa snart der foreligger Opfordringer til lovløs Optræden.“

Og Artiklen slutter med, at man ønsker, at

„Embedsvæsen og Bureaukrati ikke gaar ud over de Grænser, som Hensynet til Folkestyret og vi tilføjer, et demokratisk Folks Begreber om personlig Frihed, sætter. Det har Justitsministeren desværre ikke forstaaet, hvad vi beklager.

Efter det Politiregimente, Besættelsestiden førte os ind i, var der dobbelt Brug for en anden Opfattelse hos Landets Justitsminister.“

Saaledes skriver et af de Blade, som plejer at støtte den højtærede Justitsminister, og Blade over hele Landet af alle Partifarver har givet Udtryk for tilsvarende Tanker.

Fremtidig maa Kontrol med lovlige politiske Partier være udelukket. Det maa ikke kunne forekomme, at Politiet holder Borgere under Observation alene paa Grund af lovligt Medlemskab af lovlige Foreninger eller paa Grund af anden lovlig politisk Virksomhed, og det Materiale, Politiet er i Besiddelse af efter saadanne Undersøgelser, som har fundet Sted, maa fjernes og tilintetgøres, hvor i Landet det saa befinder sig; enten det nu ligger hos Statsadvokaten for særlige Anliggender, eller det ligger i Odense eller Aarhus, eller hvor det er; maa dette Materiale bort. Vi kan ikke have det Forhold, at Tusinder af Borgere her i Landet, som før og under Besættelsen af en eller anden Grund mistænkte for en Virksomhed, som dengang var dem, der havde Styret her i Landet, imod, nu staaer som suspekterede Personer i et af Politiet ført Kartotek. Og med Hensyn til de Metoder, der anvendes, maa Politiet, hele Politiet, ligegyldigt under hvilken Betegnelse det driver sin Virksomhed, indrette sig paa fremtidig kun at anvende lovlige, anstændige Metoder. Det maa være uigenkaldeligt Slut med den Praksis og de Fremgangsmaader, som hidtil har været i Brug, og det nytter ikke noget, at den højtærede Minister vil sige: det vil jeg ikke diskutere, dør er jeg bundet. Den højtærede Minister er ikke bundet til ikke at drøfte Forhold, der faktisk har fundet Sted, og for Fremtiden drage sine Konsekvenser, ogsaa Konsekvenser med Hensyn til Organisation og Ledelse af Politiet; ud fra Resultatet af saadanne Drøftelser.

Jeg vil til sidst gøre et Par Bemærkninger om det juridiske Grundlag for den Virksomhed, Politiet her har udøvet.

Med Hensyn til Brevcensuren er Forholdet det, som den højtærede Minister sagde, at der findes Regler om Tilbageholdelse og Beslaglæggelse af Breve og Telegrammer i Retsplejelovens Kapitel 68. Ifølge Lovens § 750 kan Breve og andre For-